

Postní cesta

Slavíme Velikonoce.

Jistě ale neuškodí, když se ohlédneme zpět na dobu postní, která je už za námi. Letos nás o nedělích provázela biblická čtení z cyklu A. Zvláště výběr a řazení evangelií mají svou logiku. Postní evangelia k nám nechtějí promlouvat jen jako jednotlivé texty, ale i ve vzájemné souvislosti. Zkusme si ji nyní souvislosti. Zkusme si ji nyní naznačit.

První neděle postní: pokušení Krista na poušti. Tento text nám připomíná, v jaké jsme situaci. Jsme vystaveni pokušením, slabostem. Navíc – na rozdíl od Ježíše – jsme lidé zranění a leckdy i spoutaní hříchem. Poselství této neděle: nesmiřuj se se svými pouty a nesvobodami. Povstaň, vyjdi na cestu ke svobodě. Dělej to stále znovu, i když máš dojem, že se ti to pořád nedaří!

Druhá neděle: Ježíšovo proměnění. Nyní naopak

máme před očima cíl. Ježíš oslavený touží po tom, aby nás jednou mohl přivítat ve svém království. Nezapomínej na cíl, k němuž jednou chceš dojít!

Třetí neděle: setkání se samařskou ženou. Evangelium o živé vodě – tedy o Duchu svatém. Pokud chceš ke zmíněnému cíli dospět, nemůžeš o to usilovat jen vlastními silami. Nutně potřebuješ pomoc, radu a posilu Božího Ducha.

Čtvrtá neděle: uzdravení slepého. Protože jsme

zranění a zaslepení hříchem, může se nám snadno stát, že na cestě zabloudíme. Pros Ježíše, aby očišťoval a uzdravoval tvé oči i tvé srdce, ať správně vidíš – sebe, druhé, tento svět, samotného Boha. A také ať dokážeš nacházet cesty, které ti Pán ukazuje. Jsou to cesty života.

Pátá neděle: vzkříšení Lazara. I my v sobě neseme nákazu smrti. Nejen té fyzické, kterou jednou budeme muset projít. Zraněná či dokonce mrtvá místa jsou

v našem nitru. Nic, co je nakaženo smrtí, nemůže vejít do plnosti života. Už teď, na své pozemské cestě, se zbavuj všeho, co ti ve skutečném životě brání. Často to sám nedokážeš. Pros tedy Ježíše, aby konal své dílo uzdravení ve tvém srdci.

Květná neděle – pašije: Ježíšova oběť za naši spásu. Následuje **velikonoční oslava jeho vítězství**.

Postní a velikonoční cesta je vlastně cestou života. Kéž život, který nám Ježíš získal o Velikonočích, roste a sílí v nitru nás všech.

o. Petr

ZMRTVÝCHVSTALÝ

VÁCLAV RENČ

TY, PANE,
SESTOUPILS DO SMRTI
A KE VŠEM,
KTERÉ SMRT POHLTILA.
I VE MNĚ SESTUP
DO VŠECH MÍST,
KTERÁ JSOU MRTVÁ,
DO VŠEHO, CO ČEKÁ
NA TVŮJ ŽIVOT
A NA TVÉ SVĚTLO.

TYS SKUTEČNĚ
VSTAL Z HROBU
A VEDEŠ VŠECHNY K ŽIVOTU.

Ježíš překonal moc zla a smrti.
Žije mezi námi a dává nám svůj pokoj. Aleluja.
Radostné Velikonoce přeje redakční rada

PROŽILI JSME

Boží slovo na rok 2023

Na tento rok jsme si při společné adoraci 6. ledna vyprosili toto Boží slovo pro farnost:

**JSME PŘECE JEHO DÍLO, V KRISTU JEŽÍŠI STVOŘENI K TOMU,
ABYCHOM KONALI DOBRÉ SKUTKY, KTERÉ NÁM BŮH PŘIPRAVIL.
(EF 2,10)**

Toto slovo, stejně jako mnoho dalších užitečných informací nejen z naší farnosti, naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnostdolnibojanovice.cz

P. Martínek

Tříkrálová sbírka

V sobotu 7. ledna se v naší obci konal už 23. ročník Tříkrálové sbírky. Začala mší svatou za koledníky i dárce a pak jsme se přesunuli na Obecní úřad, kde následovalo dělení do skupinek (bylo jich celkem 21) a další nezbytné organizační věci. Letos přišel rekordní počet dětí – koledníků – bylo jich celkem 105! Po půl desáté se skupiny se svými vedoucími rozešly do všech domovů s přáním požehnaného roku a s prosbou o příspěvek pro potřebné bližní.

Výsledek sbírky je krásných 222 tisíc korun, což je nejvyšší částka, kterou se

zatím podařilo vybrat. Poděkování patří všem organizátorům pod vedením Michala Purmenského, vedoucím skupinek, koledníkům a sa-

mozřejmě vám všem dárce, kteří vytrvale přispíváte tam, kde je to potřeba.

redakční rada

Tříkrálový koncert pro Vlaštovku

V neděli 8. ledna se v našem kostele konal benefiční koncert na podporu nového hodonínského stacionáře Vlaštovka. Vystoupila naše schola Juvenes, skupina Adorare z Valašských Klobouků a Dívčí sboreček. Průvodní slovo měl Martin Horák a o podporovaném projektu promluvila paní Lenka Tlachová. Nechyběli ani tři králové ☺.

Koncert byl moc pěkný, krásně obohatil vánoční dobu. Dobrá věc se podařila, účast byla veliká a pro Vlaštovku se vybralo 81 tisíc korun. Díky pořadatelům i vám všem, kteří jste podpořili dobré dílo.

redakční rada

Postní duchovní obnova

Poslední únorový víkend proběhla duchovní obnova s o. Markem Jargusem z Ostravy Radvanic. Tématem bylo rozjímání nad Božím slovem pro naši farnost „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2,10)

O. Marek řekl, že Boží slovo se skutečně děje. My lidé jsme stvořeni Bohem, jsme jeho dílo. Bůh si nás přál. Jsme stvořeni v Kristu, jsme s ním spojeni. Nikdy nejsme mimo Boží obzor. Vždyť v něm přece žijeme, pohybujeme se a jsme.

Denně jsme Bohem pozváni k setkání s ním, k modlitbě. Jak ji prožít?

- 1) Musím očistit úmysl modlitby tak, aby směřovala k větší Boží slávě, aby rostlo mé vědomí, že mne Bůh drží ve své dlaní.
- 2) Představím si nějakou situaci z Písma, do které chci modlitbou vstoupit.
- 3) Prosím o to, co chci. Chci znovu prožít to, jak si mne Bůh přál, a být vděčný za sebe i druhé lidi.

Pak následuje rozjímání:

- nad tím, co vidím, co mne zaujalo
- co slyším, co mně Bůh chce říct
- co se dotýká mého srdce

Modlitbu končíme rozhovorem s Bohem, jako přítel s přítelem.

V sobotu mluvil o. Marek o svatém Karlu de Foucauldovi. Tento muž pocházel z bohaté francouzské rodiny, užíval si všechny možné radovánky, ale cítil velkou vnitřní prázdnotu. Stal se vojákem, ale pro špatné chování byl z armády vyloučen. Chodil po pařížských kostelích a volal „Bože, jestli existuješ, dej se mi poznat!“ Bůh se ho dotkl, Karel zažil Boží milosrdenství a něhu. Na cestě lásky k Ježíši se pak stal mnichem, poustevníkem,

knězem, misionářem mezi severoafrickými Tuaregy, přítelem všech. Byl zastřelen před svou poustevnou v roce 1916.

Karel objevil, že může a chce konat skutky lásky, které mu Bůh připravil. Toužil udělat Bohu více místa ve svém srdci. Vzorem mu byl Ježíš, který všechno dělá v jednotě s Otcem a ve své velké svobodě chce konat Otcovu vůli.

Během postní doby jsme zváni, abychom očistili svoje srdce a dali Bohu více prostoru. Jak na to? Tady je malý návod: Pokud máš potřebu se na něco zeptat, neptej se. Chceš si dát dva šálky kávy, dej si jeden. Máš nutkání se při modlitbě podívat na hodinky (na mobil), nedívej se. Chceš si zakouřit, počkej.

Učme se stvořené věci užívat tak, aby nás vedly k Cili. Povstávejme každý den posílení Boží mocí.

připravila B. Bilíková a A. Tlachová

Farní devadesátidenní štafeta za duchovní a fyzické uzdravení naší země

Také letos byla možnost zapojit se do tradiční Farní duchovní štafety.

Kdo měl zájem, mohl se přihlásit na farních internetových stránkách, kde byla tabulka na devadesát dní – od 9. ledna do 8. dubna – a zapsat se do jednoho políčka s tím, že se bude toho dne modlit a postit na dané úmysly. Mohl to být jednotlivec, manželský pár, rodina či společenství.

Podmínky byly stejné jako v minulých letech a týkaly se půstu v různých oblastech.

Při naší duchovní štafetě jsme prosili za tyto úmysly:

- za víru a dobrou životní cestu našich dětí a mladých lidí,
- za naše rodiny i za rodinu naší farnosti,
- za dar víry pro konkrétního nevěřícího

člověka (podle vlastní volby každého účastníka štafety),

- za naše vlastní obrácení a uzdravení, za vnímavost pro Boží vedení,
- za duchovní uzdravení naší země a za návrat ke křesťanským kořenům,
- za ochranu před pandemií i před ostatním zlem.

K nim přibily další dva úmysly:

- za mír ve světě, zvláště na Ukrajině,
- za farniky o. Petra Krenického.

O tom, že šlo opět o dobrý počín, svědčí i fakt, že na téměř každý z těchto devadesáti dní byla zaplněná obě políčka. Věřme tomu, že naše společné duchovní snažení přináší a ještě přinese své ovoce.

redakční rada

Jak vypadá Exodus 90 v praxi

Stejně jako loni, i letos se zhruba stovka bojanovských farníků zapojila do duchovní obnovy Exodus 90. Někteří poprvé, jiní podruhé, vytrvalci už dokonce potřetí.

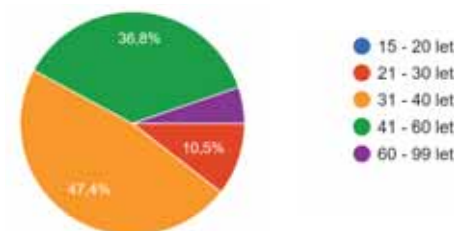
Podmínky Exodus 90 jsou náročné a po loňských ročnících, kdy byli ve vyšší míře zapojeni muži, se situace otočila. V letošním roce jsou to naopak více ženy, které se rozhodly náročná pravidla dodržet.

Pro přehlednost jen připomínáme, že Exodus má 3 části, zjednodušeně to jsou:

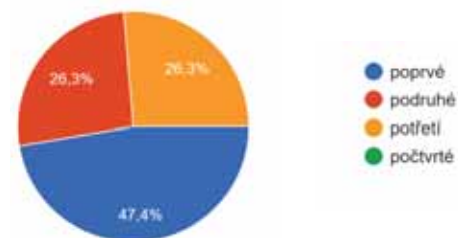
- duchovní: každodenní modlitba a rozjímání nad Písmem
- společenská: pravidelná týdenní setkání s dalšími účastníky
- asketická: omezení jídla, cvičení, studená sprcha apod.

V anketě jsme se ptali, jak se letošním „exotům“ daří. Do ankety se anonymně zapojilo 19 osob, ochotnější odpovídat byly ženy (78 % odpovědí).

Nejčastěji nám na anketu odpovídali účastníci ve věku 31 – 40 let.

Po kolikáté se účastníš Exodusu?

Zajímavé byly odpovědi týkající se podínek Exodus 90. Víte, která z nich je podle našich účastníků nejtěžší? Je to podmínka omezení používání počítačů, televize, mobilů a her. Hned na druhém místě se umístila povinnost každodenního pohybu a cvičení, více než 21 % se potýká i s povinností rozjímání. Naopak se zdá, že na studenou sprchu či omezení jídla se dá docela dobře zvyknout.

V rámci odpovědi také vyplynulo, že téměř 90 % účastníků se rozhodlo do Exodus 90 zapojit z vlastního rozhodnutí, jen 5 % se inspirovalo zkušenostmi jiných, u zbylých 5 % bylo rozhodnutí výsledkem působení přátel.

Co se týče krize během tříměsíčního období, je to půl na půl, téměř polovina krizi pocítila. To ale nic nemění na skutečnosti, že 90 % letošních účastníků tuto zkušenost ostatním doporučuje.

Zajímalo nás, co během Exodus 90 účastníci zažívají. Několik odpovědí vybíráme:

- *Exodus 90 člověka učí organizaci času, hodnotě času, rozlišení důležitých a nedůležitých věcí, o smyslu čekání a trpělivosti.*
- *Můj den začíná brzkým vstáváním a rozjímáním nad Písmem. Celý den je prosycený Božím požehnáním a i když se někdy nedaří, Bůh o mně ví a láskyplně mě pozvedá z mých pádů.*
- *Zaujaly mne texty z knihy Exodus, kterou jsem před tím nečetl a znal spíše z filmového zpracování.*
- *Čím více se člověk snaží, tím více je pokoušen.*
- *Je to perfektní příprava na Velikonoce, člověk je prožije plněji a radostněji.*
- *Díky pravidelné askezi, disciplíně a modlitbě jsem začal více vnímat Boží přítomnost a jeho konání.*
- *Nikdy bych nevěřila, že člověk může být duchovně obohacen tím, že si odřekne několik "neřestí" a samozřejmě pravidelně rozjímá nad Písmem sv. Exodus 90 je nejlepší věc, jakou jsem kdy zkusila.*
- *Jsou dny, kdy mě Exodus 90 moc těší, ale jsou chvíle, kdy mě naplňuje zklamáním ze sebe samé. Chvíle boje se zlem jsou těžké. Mám ráda setkání ve fraternitě, doufám, že se budeme setkávat i nadále.*

A co by si chtěli účastníci zachovat celoročně i po ukončení Exodu?

V mnoha případech jsme zaznamenali snahu zachovat omezení internetu, sociálních sítí a studená sprcha by jim asi taktéž nevadila.

Někteří by se rádi zaměřili na dodržování postních dnů a vytrvalost v modlitbě či rozmluvách s Bohem. Celkově často účastníci zmiňují, že jim prospívá střídmost v jídlu, omezení sladkostí a alkoholu. Rovněž začlenění pohybu a cvičení do každenní rutiny se objevovalo ve více případech. Inspirující i pro nás ostatní je odpověď – zachovat si omezení nesmyslných nákupů materiálních věcí a času na sociálních sítích.

Jednu z odpovědí, která nás příjemně pobavila, zprostředkováváme: „S každým dalším Exodem 90 přibývá některé z dalších omezení i na zbytek roku. Například omezení "zobání", studená sprcha... Ještě pár Exodů a budu mít komplet omezení celoročně.“ © Děkujeme všem účastníkům, kteří nám pohled na Exodus 90 blíže zprostředkovali a prostřednictvím odpovědí nás inspirovali.

připravili
Andrea Červenková
a Petr Martínek

Jak jsme načerpali ve Vacenovicích

Ano, opravdu platí to, že kdo dává, dostává. Shodujeme se na tom i my, kteří jsme se podíleli na pořádání Kurzu charismatické obnovy ve Vacenovicích. Celkem nás tam jezdilo devatenáct.

Obnova probíhala od konce ledna až do Velikonoc a zúčastnilo se jí přes 80 lidí. Většinou byli z Vacenovic, někteří z Milotic, Vracova a tři stateční dojížděli z Bojanovic. Účastníci byli rozděleni do osmi skupin, dvě z nich byly mládežnické.

Program kurzu je pestrý a jeho cílem je blízký vztah ke Kristu a k Duchu svatému. Součástí je také poznávání Božího slova, přímluvná modlitba za vnitřní uzdravení a přijetí darů Ducha svatého.

Závěrečné setkání proběhne v neděli po Velikonocích.

A co dala obnova jedné z účastnic:

„Zúčastnila jsem se charismatické obnovy a jsem za to ráda. Moc jsem nevěděla, jak to bude probíhat, jen v nástinu. Roky předtím jsem uvažovala, že se přihlásím, ale až letos jsem to skutečně udělala. Pro mě byla velmi obohacující svědectví, která zazněla během přednášek. A co mi celkově dala tato obnova? Schopnost zvát do každodenních radostí i starostí Pána a také větší klid do řešení problémů. Děkuji všem, kteří tuto obnovu organizovali, i všem zúčastněným.“

připravila A. Tlachová

Příběh paní Boženky SVĚDECTVÍ Z WOWCAMPU

Chtěla bych vám předat svědectví ne mé, ale paní Boženky, kterou jsem osobně potkala.

O Wowcampu jsme vám tady už psali – je to letní kemp pro mladé, který spojuje práci (pomoc potřebným), modlitbu a společenství. Koná se poblíž Litovle a lidé, kterým pomáháme, jsou z okolí tohoto města.

I když je to už víc než rok, pomoc paní Božence si moc dobře vybavuju. První setkání byl šok – oblast, kde bydlela. Starý, polorozpadlý dům plný romských obyvatel. Druhý šok – být paní Boženky. Ten připomínal velké skladiště plné plísně a špíny. Myslím, že mnozí by hned s nechutí říkali – Jak tady může žít? To si neumí uklidit? Hrůza... Ale my jsme tam s takovým přístupem nešli. Šli jsme tam s přístupem takovým, jaký by měl Ježíš. Nesoudili jsme, vyslechli jsme, pochopili jsme, pomohli jsme.

Za rok jsem se dozvěděla, že příběh paní Boženky má dobrý konec! Je to příběh hlavně o odpuštění. A tak mě napadlo ho s vámi sdílet. Sepsala ho moje úžasná kamarádka Markétka, s jejímž svolením ho sem dávám. Ať je vám inspirací!

O paní Božence nám řekl jeden muž z farnosti. Žila sama v jednom z bytů rozbité bytovky na kraji ulice. Rozhodli jsme se, že ji navštívíme a pomůžeme, s čím budeme moci.

PRVNÍ SETKÁNÍ

V červenci 2021 za ní do Litovle vyjela jedna pracovní skupinka. Otevřela nám dveře stará unavená žena. Měla problém chodit, většinu času proseděla v kuchyni na prosezené pohovce. Přijala nás s odmítavým postojem.

Nechtěla si povídat, fotit se. Vše viděla velmi negativně.

Vrhli jsme se na úklid. Ve starém bytovém vybavení se držela špína, plíseň, okolo se válely odpadky, prázdné krabice a špinavé nádobí. Hromada domácího vybavení nefungovala. Bylo potřeba otevřít okna, bojovat s prachem a všudypřítomným hmyzem.

ROZHOVORY O ODPUŠTĚNÍ

Po nějaké době začal vedoucí skupinky rozhovor. Paní Boženka se trochu uvolnila.

Mluvila o své rodině i zraněních ve vztazích.

Rázně odsekávala, že nikdy neodpustí.

Bavili jsme se o tom, že neodpuštěním člověk netrestá ty, kteří mu ublížili, ale především sám sebe. Sám sebe drží ve vězení. Mluvili jsme i o tom, že nebe je místem, kde je láska a odpuštění.

Naopak peklo je místem nelásky a neodpuštění.

Zdálo se, že ji to velmi zajímá, přikyvovala na souhlas. Když se jí vedoucí zeptal, zda by své rodině chtěla odpustit, začala váhat a že teda snad i ano. Nakonec si dokonce i podali ruce na znamení odpuštění těm, kteří ji zranili. Paní Boženka se postupně proměňoval pohled, začala se více usmívat a nakonec se nechala s námi všemi i vyfotit.

NÁVŠTĚVA PO MĚSÍCI

Další setkání s paní Boženkou proběhlo v srpnu. Už se k nám nechovala tak odmítavě. Pocity křivdy a neodpuštění se k ní ale vrátily. Znovu jsme začali rozhovor, zatímco jsme se snažili dostat do trochu lepšího stavu

její byt. Takto za ní skupinka mladých ten týden vyjela dvakrát. Poslední den jsme v jejím starém bytě zpívali chválové písně. Bylo poznat, že je to pro paní Boženku něco vzácného. Postupem času k nám získávala větší důvěru.

Všimli jsme si změny v její očí. Trápení tam bylo pořád, ale už tam byla vidět i jiskra. Ta zkušenost ale neproměňovala jen paní Boženku, ale také nás. Prožitek lásky sklánějící se k těm, kteří jsou slabí.

KDE SEHNAT V NEDĚLI KVĚTINY?

Přestože to normálně neděláme, rozhodli jsme se ještě pro jedno setkání v neděli, kdy Wowcamp končí. Chtěli jsme přinést květiny.

Až před květinářstvím nám ale došlo, že v neděli mají

obchody zavřeno. Situaci jsme vyřešili po svém. Natrhali jsme kytici, z čeho se dalo, a předali ji spolu se zarámovanými fotografiemi jednotlivých skupinek, které ji během týdne navštívily.

PANÍ BOŽENKA V NEMOCNICI

Po několika měsících nám muž z farnosti předal zprávu, že paní Boženka upadla na schodech a nyní je hospitalizovaná na LDN v Rýmařově. Nohy jí úplně vypověděly službu, byla upoutána na lůžko. Naplánovali jsme si, že ji společně navštívíme. Několik mladých napsalo vzkazy, pro paní Boženku dokonce vznikla i báseň a písnička.

Po příjezdu do nemocnice ale nastaly komplikace kvůli covidu. Personál nás nechtěl pustit dovnitř. Za paní Božen-

kou mohl jen muž z farnosti. Po asi hodině se mu přece jen podařilo domluvit se se sestřičkou, která nám dovolila za paní Boženkou alespoň nakouknout. Byla velmi ráda, že nás vidí. Na nočním stole vedle postele měla stále vystavené fotografie, které jsme jí darovali. Předání připravených vzkazů jsme ale museli nechat na příště.

DALŠÍ CESTA PANÍ BOŽENKY

Z léčebny se paní Boženka dostala do křesťanského Pečovatelského ostrůvku komunitního typu v Senici na Hané, kde o ni pečuje vldný personál. I tento přesun s ní absolvovaly naše fotografie, které si znovu vystavila i na novém místě.

Věříme, že to byl vzácný zážitek i pro mladé lidi, kteří ji směli poznat a prokázat jí službu lásky. Plánujeme další návštěvu, abychom mohli předat nepředané, dokončit nedokončené a znovu být svědky malého zázraku v životě staré ženy.

Leona Jordánová

Nedopusťme, aby byl Ježíš sám

Francouzský malíř Théodor Géricault namaloval obraz VOR MEDŮZY. Scéna vychází z reálné události. Kvůli špatnému úsudku neschopného a zbabělého kapitána se část posádky ocitá na moři pouze na voru. Ze 146 lidí nakonec přežilo pouhých 15. Dnes se dívám na obraz a rozjímám...

Mou plavbu životem provází ten nejlepší kapitán, jakého si můžu přát. Na rozdíl od kapitána lodního mě ten můj nenechá utonout a dokonce za mě obětoval svůj život. Stačí jen věřit, naslouchat mu, vnímat ho a mluvit s ním. Zároveň je i mým dobrým přítelem. Co víc bych si mohla přát? Je to Ježíš, Boží syn.

Je Bůh a přeje si být mi nablízku, mně hříšnému člo-

věku. Už dlouho mám od něj nabídku. Mimo jiné chvíle, kdy se s ním můžu setkávat, je ochotný a připravený se se mnou vidět i tvář v tvář každý čtvrtek od 19 do 22 hodin při adoraci v našem útulném kostele. Chodím za ním moc ráda. Nikdy nezklame, je tam vždycky pro mě. Ježíš v Eucharistii věrně čeká, až za ním přijdu.

Touží po tom stát se i tvým dobrým kapitánem. Využij prosím toto pozvání a přijď za ním. Jsem ráda a děkuji za všechny, kteří za Ježíšem chodí, protože to někdy vypadá tak, že bude v kostele sám. To je smutné a je mi to moc líto. Prosím, nedopusťme, aby byl Pán Ježíš sám, nezaslouží si to. Využijme jeho pozvání. Času stráve-

ného s ním nebudeme nikdy litovat.

K tomu máme ještě velký bonus, vždy na závěr adorace můžeme Krista přijmout v Eucharistii.

J. Topeníčková

Radovan Voříšek

V této rubrice dnes představujeme hosta naší farnosti Radovana Voříška, který nabízí služby psychoterapie a léčby závislostí našim farníkům už druhým rokem.

Narodil se v Brně 22. listopadu 1964, po maturitě absolvoval studium na VUT v oboru Strojírenská technologie na Fakultě strojní, pedagogiku odborných předmětů na Fakultě stavební, a nakonec speciální pedagogiku – etopedii na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity. Po ukončení studia pracoval ve Strojírenském zkušebním ústavu, poté jako učitel na středních školách pro tělesně postižené a od roku 1994 jako psychoterapeut a lektor prevence drogových závislostí. Za svou práci obdržel cenu Homo Auxiliaris. V rámci psychoterapeutické odbornosti se podílel na projektu služby pro drogově závislé *Breaking the Circle* v Afghánistánu a posléze i na Ukrajině. Od roku 1990 je aktivním členem komunity Emmanuel. Žije v Brně, je ženatý a má čtyři děti a pět vnoučat. V čase přípravy tohoto rozhovoru jsou na cestě další dvě vnoučata.

To nám prozradte, jak vůbec strojní inženýr vybočí na dráhu terapeuta?

Vždycky jsem byl divný. A vždycky jsem chtěl pracovat s lidmi. Už v mládí jsem vedl pionýra. Strojářinu jsem původně vůbec studovat nechtěl. Mým snem byla umělecká škola, něco jako UMPRUM, protože mi šla malba. Ale doba byla taková, jaká byla. Byli jsme katolická rodina a ani jsem se nezkoušel na takový obor dostat. Rovnou jsem zvolil průmyslovku, kam brali v podstatě každého. Ale studia strojařiny vůbec nelituji. Bylo to náročné, ale naučilo mě to logicky a rychle myslet.

Jste psychoterapeut a vaší prací je naslouchat ostatním, co je trápí. Báví vás to?

Práce je práce. Lidí přicházející s problémy beru jako výzvu, zda jim dokážu pomoci. Na samém začátku terapeutické práce jsem

měl velkou kliku, ... nebo to spíš bylo řízení Boží. Přišel ke mně muž, kterého šestnáct let trápila závislost. Všichni nad ním zlomili hůl. Byl ve vězení, na léčení a žádná změna k lepšímu nenastala. A nám se to podařilo. To mě nastartovalo.

Říkáte, že malba vám šla a je o vás známo, že se jí pořád ve volném času věnujete. Co je tématem vašich obrazů?

Abstrakce. Vlastně je to takhle: píšu básně. A právě básně mě následně inspiroují i k malbě. Teď maluji barvami, ale dřív jsem kreslil i tužkou nebo také karikatury.

Kde obrazy máte nebo co s nimi děláte?

Jeden má dcera, kolega, jeden kamarád, ale většina čeká na příležitost k darování či prodeji.

Věnujete se léčbě různých závislostí: na alkoholu, na drogách, psychické závislosti... které ale řešíte nejčastěji?

Nejvíce mám alkoholiků. Když se sečtou všechny ostatní závislosti dohromady, tak je jich pořád míň než závislých na alkoholu.

Dá se závislý člověk poznat na první pohled?

Závislí na pervitinu nebo závislého na jiných drogách lze poznat celkem rychle. Občas se ke mně dostanou lidé, které někdo dostrká, aby se šli léčit. Oni sice tvrdí, že závislí nejsou, ale postupně se dá celkem jednoduše odhalit z neverbální

komunikace a dalších známků jejich skutečný problém.

Chodí víc ženy nebo muži?

Muži. Je jich závislých víc. Nevedu si přesné statistiky, ale u žen jsou závislosti zarputilejší. Přichází u nich rychleji, ale dokáží to celkem dlouho skrývat, protože se za ně stydí. Například alkoholička má doma skryše, které je těžké odhalit. Muž nepije tak skrytě.

Je pravda, že se lidé stále stydí chodit k terapeutovi?

Ano. Je to pravda. Zlepšuje se to, ale pořád platí, že s tím mají lidi problém. A taky pořád platí popírání závislosti. Velmi často slyším: Já jsem v pohodě, mám to v rukách... jen experimentuju.

Můj předpoklad byl, že když se objevila nabídka terapie v Bojanovicích, nikdo k vám nepůjde.

To si patrně myslelo víc lidí. Už na začátku mě organizátoři upozorňovali, že se asi nikdo nepřihlásí. Ale na tu první hromadnou akci přišlo něco kolem sedmdesáti osob. Zvěst se začala roznášet dál. A z těch se pak začali rekrutovat zájemci o individuální pomoc.

Když si člověk závislost přizná, je to asi první krok k tomu to změnit, ne?

Ano. Ta dobrovolnost a uvědomění si je skvělá. Mám asi čtvrtinu klientů, kteří kvůli soudům nebo jiným institucím ke mně chodit musí. Jsou zarputilí, brání se a nechťejí spolupracovat. Ale to je pro mě výzva. Já to chci změnit. Šiju do nich... ale přiznávám, že ne vždy se povede ten odmítavý postoj prolomit.

Co při terapii z vaší zkušenosti funguje nejvíce?

Zastávám názor, že první krok je uznat problém, pojmenovat jej, přiznat, že potřebuji pomoc. Pak poznat nepřítel. Při poznávání nepřítelů pak často maluju i grafy, společně hledáme spouštěče závislosti, ventily problémů. Celkově společně mapujeme příčiny, možnosti... Tohle funguje.

Jaký byl váš nejtěžší případ?

Vzpomínám na jednu ženu, která měla řadu závislostí. Poruchy příjmy potravy. Až na výjimky jedla jen vodku. Sebepoškozování strašným způsobem, závislost na lécích. Když přišla, měla asi třicet osm kilo ve svých třiceti letech. Předtím byla snad dvacetkrát v lé-

čebnách. Vystřídala řadu psychologů a psychiatrů. Byla už v invalidním důchodě, protože díky svému stavu nemohla pracovat. Po letech společných terapií se podařilo, že přibrala, začlenila se do života, a dokonce začala pracovat. Sešla mi z očí... Pak se za nějaký čas ke svým závislostem vrátila. Znovu do toho spadla. A po druhé už se mi ji pomoc nepodařilo. Ted' se snaží zemřít hladem.

Smutný příběh mladé ženy... Řekněte, je výhodou, když je pacient věřící?

Ano, tohle hodně pomáhá. Plamen se dá rozfoukat a dá se s tím pracovat. Měl jsem klienta, který nebyl věřící a během léčení se s živým Bohem setkal. Pocítil jeho sílu a zažil uzdravení. To je hodně povzbuzující nejen pro něho, ale i pro mě.

A jak pomáhá víra při práci vám?

Hodně. Víím, že na to nejsem sám.

Já možnost pracovat s vírou nabízím, ale nemůžu to nabízet každému, protože někoho by to zase naopak mohlo odradit... přeče jen, jsme národ ateistů a místří v předsudcích.

Kolik sezení trvá, než se člověk otevře?

Někdo je otevřený hned. Je přeplněný a vysype to na mě. Někdy to trvá. Lidi lžou, dělají se lepšími. Ale to se pozná. Já jim z počátku věřím..., ale když lhaní trvá a nemůžeme se pohnout dál, začnu na to upozorňovat.

Máte i vy sám potřebu občas něco s někým konzultovat. Svě osobní problémy či závislosti?

Osobní a duchovní věci probíráme v komunitě Emmanuel. Funguje jako takové spolčo. Můžeme se vzájemně svěřit a pomodlit se za to. Řekneme si, co a jak v sobě neseme. Pokud jde o konzultace mých pracovních případů, pracuji pod supervizí.

Co to znamená?

Terapeut má k dispozici sebou někoho nestranného – jiného terapeuta, případem nezatíženého, se kterým probírá sporné věci. Je to výborné. Nejsem na to sám. Je tu další mozek navíc. Supervizor ví o případu prd, ale najednou uvidí něco, co já už nějakou dobu přehlížím, protože jsem do případu příliš ponořen. Nebo řekne, co zařezovalo v obdobném případě jemu. Osobně dělám supervizi

zase jiným kolegům. Myslím, že i každý učitel na základce by měl mít supervizi... určitě by to našemu školství a výuce všeobecně pomohlo. Vlastně všichni, kteří pracují s lidmi, by měli mít k dispozici tuto pomoc.

Na co jste jako terapeut hrdý?

Mojí devizou je, že mám zkušenosti. To mě vede... zkouším, co zabralo v jiných případech. Je dobře, že mám zkušenost s Pánem Ježíšem a vírou jako takovou.

A taky se nebojím. Dělal jsem i se satanisty, zločinci, agresory a agresorkami, ale já se cítím Bohem zaštitěný. Zažil jsem různé výhrůžky, ale nedal jsem se.

Práce vám určitě bere spoustu času, který byste mohl trávit s rodinou. Nevýčítala vám to někdy manželka?

To je pravda, práce mi bere spoustu času, víc než je pracovní doba. Ale děti už jsou z hnízda pryč. Žena se stará o maminku a má také svoje zájmy. Tak je to celkem v pohodě.

Dostal jste za terapeutickou práci cenu Homo Auxiliaris, co pro vás znamená?

Tehdy to bylo ocenění mé práce... potěšilo mě to. A byly k tomu i nějaké finance. Rozpočet naší rodiny byl tehdy velice chatrný.

Byl jste v Afganistánu a na Ukrajině. V čem je rozdíl při terapeutické práci u nás a tam?

V Afghánistánu nebylo nic. My jsme byli zvyklí z Česka, že kdo chtěl pomoc, našel ji... Řada služeb je u nás zdarma. Tam nebyla pomoc žádná. V Afghánistánu, když se dostal člověk do léčebny s psychickou poruchou, tak vám nepovlíkli ani postel. Nedostanete léky. Nebezpečný člověk byl připoutaný řetězem k přibetonované posteli. My jsme se zde snažili vytvořit systém pomoci. Redukovat škody. Afghánistán dost jede na tvrdou drogu – surové opium. Dávají ho i dětem. Řada Afgánců byla i ve válce a tam se naučili na heroin. Padesát lidí si napíchalo jednou jehlou drogu.... Podle toho to taky vypadalo. Šířila se díky tomu žloutenka i obavy z HIV. Naší snahou bylo vytvořit systém, řád, díky kterému jsme tu situaci tam chtěli zlepšit. Podařilo se nám to částečně, ale celá snaha pak padla kvůli Tálibánu.

Jak dlouho jste v Afghánistánu pobýval?

Jezdil jsem v letech 2006 až 2009.

Jak jste se tam cítil? Nebylo to pro vás nekomfortní?

Vůbec ne. Já jsem se tam těšil. Dalo mi to velké zkušenosti. Když jsem měl jet poprvé, musel jsem to ženě opatrně oznámit. Začal jsem jí vyprávět opatrně o projektu, který se chystá, a ona mi říká: ty tam pojedeš, že? No, tak jed'. Mamince jsem taky musel trochu lhát, řekl jsem, že jedu do Vídně, ale už jsem neřekl, že na letišti. Když jsem jí pak ukazoval fotky, divila se, jak ted' vypadá Vídeň divně. Musel jsem jí vysvětlit, že to není Vídeň, ale Kábul.

Jak se vám líbil Afghánistán?

Moc. Byli jsme v horách, byli jsme v tálibánské vesnici. Bylo to úžasné. Jsou tam krásné hory, divoké řeky, divocí muži...

A co projekt na Ukrajině?

Ten se nám příliš nepovedl. Tedy tak, aby začal fungovat v režii Ukrajiny. Začali jsme tam jezdit soukromě k moři u Melitopolu. Po stránce protidrogové tam pomoc byla velice chatrná.

Dovedl jsem přítele z charity a ta začala pomáhat otci Krenickému, řádovým sestřičkám a nemocnicím. Charitě se podařilo sehnat několik kamionů humanitární pomoci, včetně nemocničních polohovacích postelí. To se povedlo. Já jsem u toho spíš přicmrndával. Chtěli jsme zde ale hlavně zavést systém prevence a léčby závislosti. Redukovat škody drogami již způsobené. Ale nepodařilo se nám získat finance na to, abychom to zrealizovali.

Děláte také duchovní obnovy na lodi. Jak to probíhá?

K tomu jsem se dostal díky kamarádům z kurzu Alfa. Vypravili jsme se na moře s týmem organizátorů. Zalíbilo se mi to tak, že už jezdívám každý rok. V podstatě nás dvanáct lidí pluje lodí podél Chorvatska. Jsme sami na jedné lodi a to doslova. Strávíme spolu týden. Náš kapitán je kněz, tak máme ráno mši, večer adoraci. Mezi tím duchovní téma, nad kterým pak rozjímáme, plníme úkoly, koupeme se, blbneme, odpočíváme. Večer si pak o tom všem povídáme. Je to fajn. Prostě exercicie na moři.

Máte plány, cíle, kterých byste chtěl dosáhnout?

Vydržet. Využívat správně čas. Čas je velký dar a cítím, jak se krátí... Všechno už mi nejde tak rychle jako dřív.

Rád bych ještě něco založil. Třeba smysluplné zařízení pro pomoc mladistvým na drogách. V systému zeje díra. Nevím se, co dělat s mladými lidmi, kteří potřebují bytovou pomoc. Kapacity různých zařízení jsou omezené, náplň programu pofiderní. Můžou se zavřít do stávajících léčeben, ale tam se věnují mnoha nemocem a nemají kapacity na individuální přístup. Tohle bych rád řešil.

Nebo založil malé terapeutické centrum pro pomoc závislým v oblasti Bojanovice – Hodonín. Aby tíha režie nemusela ležet na bedrech fary a jejího osazenstva.

Chtěl byste našim Bojanovským něco vzkázat?

Několikrát jsem byl svědkem toho, jak funguje život ve vaší farnosti. Jak zde fungují spolča, obnovy, biřmovanci. Jak se tu pracuje s děčkama... to je úžasný život. Smekám. Podporujte to. Buďte toho součástí. Šiřte. Jak velké jsou oblasti, kde není nic. Jen bezprizornost a prázdnota. Lidé nemají,

o koho by se opřeli. A to je zoufalý život. Važte si toho, co máte.

Jedním z vašich koníčků je psaní básní. Kdy se můžeme těšit na novou sbírku básní?

Mám asi dva tisíce básní a nemůžu vybrat těch několik do čtvrté sbírky. Je to těžké, protože já už píšu samé výborné (směje se). Nemůžu se k dostat k výběru. Tu úplně nejnovější básničku přečtu:

POPELEČNÍ STŘEDA

**Z kočiček zas se pálí věnce
Babičkám tančí prsty
u růžence
Křížek přesně na střed čela**

**A někde blízko
už se stlouká kříž**

**Chatrná jsou lidská těla
Prach jsi
a v prach se obrátíš**

Děkujeme Radovanovi za básničku a za milý a velmi upřímný rozhovor. Přejeme mu zdraví, Boží ochranu a schopnost správně využít čas. Ať se mu daří plnit sny a cíl zrealizovat projekt pomoci pro děti a mladistvé.

připravila
Andrea Červenková

Modlitební společenství naší farnosti

Pokračujeme v našem seriálu o společenstvích naší farnosti. Tentokrát je to společenství, které je asi „služebně nejmladší“.

Naše manželské společenství vzniklo před rokem díky loňskému kurzu charismatické obnovy. Všichni ze spolča jsme se shodli, že na první setkání kurzu jsme šli s jistou nervozitou. Dnes už víme, že to bylo správné rozhodnutí a že to byl náš Pán, kdo si nás vyvolil a pozval, abychom se posunuli blíž k němu (jen jednoho z nás navíc pozval osobně i o. Petr ☺). Když se obnova blížila ke konci, nechtěla jsem, aby to naplnění Duchem svatým jen tak vyšumělo, přála jsem si, aby to mělo nějaké pokračování. Díky Bohu, cítili to tak i jiní, a tak vzniklo naše společenství.

Jsme čtyři manželské páry, dva páry z Prušánek a dva z Bojanovic. Jsme společenství složené z lidí, kteří se před rokem ještě neznali. Každá rodina jsme úplně jiná, ale všechny nás spojuje víra v milosrdného Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Scházíme se jednou za 14 dní na faře. Všichni se na tyto chvíle společných diků, chval a proseb o dary nejen duchovní, těšíme. Modlitbu při setkání vede vždy jeden manželský pár. Čteme z Písma, rozebíráme, co nás tam zaujalo a oslovilo. Vzájemně se poznáváme, nasloucháme si, snažíme se být otevření. Každý jsme jiný, a tak můžeme v tom druhém člověku najít i to, co jsme sami neobdrželi. Výhoda společenství, kterého se účastní oba manželé, je, že s tím druhým můžete všechno sdílet a vzájemně se podporovat.

Od srpna se naše společenství semklo ještě víc, neboť v jedné z rodin vážně onemocněl blízký člověk. A tehdy jsem pochopi-

la, proč to náš Pán všechno tak zařídil, proč jsme se na té charismatické vlastně všichni tak sešli. On je vždycky napřed, on věděl, že mladý Jožka bude potřebovat modlitby za uzdravení, že jemu a jeho rodině bude v těžkých chvílích pomáhat modlitba a víra v pomoc milujícího Otce. Děkuji Bohu, že nás dal dohromady a že si teď můžeme být nápomocni modlitbou nebo povzbudivým slovem. Cítíme, že jsme si vzájemným požehnáním.

Naše společenství je otevřené pro každého, kdo by chtěl společně s námi přednášet chvály, díky a prosby našemu láskyplnému Otci. Třeba jste to právě vy, koho Pán zve vás mezi nás. Pokud to tak cítíte, zanechte obav a přijďte. Jsme obyčejní lidé, kteří se snaží modlit srdcem. Své chvály a díky vyjadřujeme i písničkou, a přestože ve zpěvu jsem úplně amatér, tak ve společenství těchto lidí zpívám opravdu ráda.

Magda

Já osobně jsem si z počátku nebyla zcela jistá, jestli se mám ke společenství připojit. Být součástí společenství znamenalo pravidelně se setkávat a z toho jsem měla trochu obavy. Nechtěla jsem ale, aby se mi postupně ze života vytrácelo to, co jsem v průběhu charismatické obnovy načerpala. Teď můžu říct, že jsem ráda za naše společenství a za lidi v něm. Společné modlitby, rozhovory a také to, že jsou mi ostatní členové naší skupiny velkým příkladem ve víře, mě povzbuzuje a obohacuje. Vzájemně

PROGRAM VELIKONOČNÍ HUDBY Z KŮRU

VELKÝ PÁTEK:

J. G. HANDL: ECCE QUOMODO MORITUR IUSTUS
G. P. L. PALESTRINA: IMPROPERIA
DUCHOVNÍ PÍSEŇ Z WITTENGERGU:
SOUDECE VŠEHO SVĚTA, BOŽE

HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ:

J. V. STAMITZ: SINFONIA B-DUR, 1. VĚTA
J. PAVLICA: MISSA BREVIS
G. F. HÄNDEL: ALLELUJA Z ORATORIA MESIÁŠ

SÓLA: JOŽINA DUCHÁČKOVÁ - SOPRÁN
JIŘÍ SALAJKA - TENOR

ŮČINKUJE: SVATOVÁCLAVSKÝ SBOR A ORCHESTR

ŘÍDÍ: LUCIE ŠKRHÁKOVÁ

si svěřujeme sebe i své blízké do modliteb. Vědomí, že na vás jiní myslí v modlitbách, je velmi posilující.

Broňka

Když jsem se dozvěděla o charismatické obnově, pořád jsem měla myšlenky, že právě teď je čas a příležitost se přiblížit k Ježíši. Přála jsem si, aby tam byl se mnou i manžel. Byl nerozhodný, ale nakonec řekl, jak chceš, a tak jsme jeli. Ani jsem netušila, co by mohlo následovat, jak to bude probíhat, jaké dobré lidi tam potkáme. Celá obnova pod vedením o. Petra byla vynikající

a naplněna Duchem sv. Po skončení obnovy jsem se obávala, že bez dalšího setkávání by se pomalu vytrácelo to, co jsme zasedli... Společenství manželských párů jsem si moc nedovedla představit, s kým, o čem, jak mluvit. Začali jsme modlitbami za naše rodiny a s prosbou za vedení Duchem svatým, aby naše společenství bylo otevřené a měli jsme k sobě důvěru. Díky Pánu, že nás dal dohromady, a za dar společné modlitby, která je pro nás velkou oporou!

Blanka

připravila M. Chromečková

Vzpomínka na varhaníka Václava Fatěnu

Varhaník Václav Fatěna starší (1908 - 1993) žil se svou manželkou Annou, roz. Salajkovou, a jejich čtyřmi dětmi v ulici Josefovská č. 490.

Povoláním byl drobný zemědělec. Něco málo pozemků obhospodařoval dvěma kravkami. Jeho velká záliba byla služba kostelního varhaníka, které se věnoval až do sedmdesátých let dvacátého století. V podstatě byl dovedný samouk. Na varhany se částečně učil pod dozorem hodonínského varhaníka a zřejmě Janáčkova žáka pana Svobody. Vyučovací lekce pobíral pouze sezónně v určitých ročních intervalech, kdy do Hodonína chodil převážně pěšky. Hrál ještě na staré varhany značky Rieger (předchůdce současných varhan), které měly hrací stůl uprostřed kůru, a jejich táhlová mechanika kláves kladla velký odpor, což na stisk akordů vyžadovalo značnou sílu.

V té době se u varhan střídal ještě s panem učitelem Fabiánem Škrobákem.

Doma měl staré šlapací harmonium, na které se pak učil hrát i jeho syn Václav ml., blahé paměti jeho nástupce a dlouholetý obětavý bojanovský varhaník. Pan Václav Fatěna st. denně odehrál všechny bohoslužby, takže mnohdy nestačil ani včas obdělát své pozemky. Věnoval se taky činnosti sborové a s ženským sborem za podpory svého charakteristického basu odezpíval všechny obřady roční liturgie, včetně pohřbů, svateb a jiných.

Po instalaci nových současných varhan (tj. roku 1963) již působil méně, tehdy již začal hrát jeho syn Václav ml., také pan učitel Pavel Janeček a při slavnostních velkých orchestrálně sborových bohoslužbách pan Václav Kafka, učitel LŠU z Hodonína, který pro chrám složil dodnes populární a oblíbenou Svatováclavskou mši. To bylo období duchovního správce patera Miloslava Hum-

polce. Po takovýchto slavnostních mších bylo vždy několik hudebníků pozváno na faru k pobesedování s panem farářem Humpolcem a pak si varhaník Fatěna vzal pana Kafku i s manželkou Miladou na oběd domů.

Pan Václav Fatěna byl na tehdejší poměry dobrý hudebník. Měl cit pro výběr umělecky hodnotných děl a přednostně uváděl latinské originály, jak to vyžadovala předkoncilní liturgie. Vyznačoval se také značnou harmonickou představivostí, dokonce v chrámovém archivu je pod jeho jménem několik drobných skladbiček. Kromě syna Václava ml. se jako výborný zpěvák a sólista uplatnil i jeho syn František i dcera Anna jako členka sboru i sólistka. Jejich potomci působí ve Svatováclavském sboru a orchestru dodnes.

I když je dnes osoba pana Fatěny již pozapomenuta, možná i nedoceněna, měl v naší obci zcela určitě nezastupitelné jméno i postavení.

připravil K. Bohůn

Blahopřání Karlu Bohůnovi

Dne 16. května se dožívá významného životního jubilea **80 let pan Mga. Karel BOHŮN**, významný a v současné době nejdéle působící člen Svatováclavského sboru a orchestru, flétnista, dirigent a zpěvák. Za jeho obětavou a dlouholetou činnost mu patří srdečné poděkování a to nejen v rámci sboru a orchestru, ale také za celou farnost, kde se aktivně zapojuje jako žalmista či aktivní účastník mnoha farních poutí. Za zmínku stojí jeho pravidelná pěší účast na žarošské pouti, každoroční pouť do Vídně za poslední českou císařovnou Žitou a bl. Karlem I. Habsburským či před nedávnem absolvovaná pěší pouť do Santiaga de Compostela.

Přejeme mu na jeho dalším životním putování hodně zdraví, Božího požehnání, elánu a optimismu, hodně dobré muziky a mnoho šťastně zdo laných kilometrů.

*členové Svatováclavského orchestru a sboru
a s přáním se připojují o. Petr a redakční rada*

V naší obci a jejím okolí stojí kříže, kapličky, Boží muka, sochy a obrázky. Některé byly postaveny na památku tragické události, která se na tom místě stala, jiné na usmíření za hříchy - zvané smírčí, další z vděčnosti k Pánu Bohu za vyslyšení proseb, vyprošení ochrany a požehnání, ale většina jich byla postavena ke cti a chvále Boží. Naši předkové si pokládali za čest, když mohli postavit kříž na svém pozemku, což svědčí o jejich velké víře a zbožnosti.

Tuto tématiku zpracoval ve své diplomové práci pan František Kuběna, kterou napsal v roce 2005. My s jeho svolením postupně v našem farním zpravodaji otiskneme to, co o těchto památkách do své práce napsal.

Kaplička sv. Floriána

Nachází se v ulici Josefovská, v sousedství mohutného kaštanu, téměř na konci obce, kde se cesta rozdvouje. Přímá vede do Josefova, vlevo odbočuje na starou cestu do Moravské Nové Vsi.

Nechal ji postavit v r. 1872 František Turek, č.p. 61, jako díkůvzdání za ukončení požáru, který v té době zachvátil zhruba polovinu vesnice a v místech jejího postavení se zastavil. Kaplička byla proto zasvěcena sv. Floriánovi - ochránci proti ohni a dřevěná soška tohoto světce, instalovaná v kapličce, byla vyrobena neznámým řezbářem v r. 1822.

Je to obdélná stavba s půlkruhovým uzavěrem, v interiéru valeně zaklenutá (podélná, často polokruhového řezu), v závěru koncha (kle nebni útvar ve tvaru čtvrtiny koule, uzavírající apsidu na

půlkruhovém půdorysu), používaná zvláště v ranně křesťanských a středověkých kostelích. Sedlová střecha, nad závěrem polokruželová, je kryta raženou taškou. Na vrcholu je upevněný dvouramenný jetelový kříž (ukončení ramen je ve tvaru jetelových lístků). Je vystavěná z cihel, omítnutá, natřena střídavě bílou a žlutou barvou

a čelní stěna je vyzdobena pestrými lidovými ornamenty z konce 80. let 20. století. Malovala je místní rodačka, p. Hedvika Fukalíková.

Naposledy byla opravována asi před sedmi lety, kdy veřeje a dveře opravil pan Petr Herka, výmalbu provedli malíři Pavel Kaňa a Radek Petr a o obnovu lidových ornamentů se postaraly sestry Leona a Kristýna Jordánovy. Novou dlažbu a oblázky kolem kapličky zajistila rodina Zlomkova a výsadbu chvojek zabezpečila obec. Obraz, který je v kapličce umístěn po většinu roku místo sochy sv. Floriána, namalovala paní Růžena Kučerová.

Do r. 1956, kdy byl v sousedním Josefově vybudován hřbitov, byli zemřelí josefovští farníci pochováni na bojanovském hřbitově. Po pohřebních obřadech

u domu zesnulého byla pak rakev převezena ke kapličce sv. Floriána v Dolních Bojanovicích a odtud byl přenesen do kostela a po obřadu na hřbitov.

V současné době vždy v neděli před nebo po svátku sv. Floriána (4. května) se koná odpoledne u kapličky pobožnost, po které následuje průvod do kostela, kde je pobožnost zakončena svátostným požehnáním. Mimo toto je zde i jedno zastavení při prosebných průvodech do polí.

O kapličku se do své smrti starala paní Marie Crháková, rozená Turková, která byla pravnučkou Františka Turka, donátora stavby. Po její smrti se o ni začala starat sestra Marie Crhákové Anežka Salajková.

*připravila B. Bílíková
na základě diplomové
práce F. Kuběny*

Popisky k fotografiím:

1) Na křížovou cestu k Misijnímu kříži jsme vyšli v neděli 12. března

2) Ve středu 29. března vedly křížovou cestu děti, které se připravují na první svaté přijímání

3) Páteční spolčo mládeže, skvělá účast. Jen ať vydrží ☺

Pout' k Panně Marii Guadalupské

V listopadu loňského roku jsme se zúčastnili poutního zájezdu do Mexika. Poutní místo Guadalupe s národní svatyní, bazilikou Nejsvětější Panny Marie Guadalupské, se nachází v těsné blízkosti metropole Mexico City. Ročně jej navštíví 20 miliónů věřících, což jej činí největším mariánským poutním místem na světě.

Gaudalupské zjevení se událo jen několik desetiletí po objevení Ameriky. Jak je známo, území dnešního Mexico City obývali Aztékové. Kromě španělských dobyvatelů vedených Kortézem zde působili také misionáři, převážně františkáni, kteří se snažili domorodé obyvatelstvo před dobyvateli chránit a obracet je na víru, což se jim však moc nedařilo, protože vzájemná nevěřivost byla veliká.

Psal se 9. prosinec 1531. Juan Diego, aztécký indián, v chladném slunečném ránu cestou do kostela uslyšel překrásný zpěv a spatřil zářící postavu mladé ženy, která se mu představila jako Panna Maria Neporušená a dala mu úkol jít za biskupem s požadavkem, aby u paty pahorku Tepeyac nechal postavit kostel. Biskup po opakovaném zdráhání svolil, ale jen pod podmínkou, že mu přinese důkaz o zjevení. Mezitím onemocněl Juanův strýc a Juan Diego má strach o jeho život. Maria mu ale přislíbí jeho uzdravení a žádá po indiánovi, aby na místě zjevení natrhal kytici růží. Přesto, že je zima a tento velkokvětý druh růží ještě v té době ze Španělska do Mexika dovezen nebyl, Juan nachází kamenitou stráň rozkvetlou. Natrhá květy do svého pláště a donese je

biskupovi. Když pak hrubě utkaný plášť z vláken agáve rozvine, objeví se na látce obraz Madony, tak ji Juan Diego spatřil.

Přestože tkanina z agávového plátna má životnost 25 let, obraz zůstal neporušen už téměř 500 let. Je to tajemství, které věda zkoumá, ale na které nenachází vysvětlení. Spolu s Turínským plátnem a rouškou z Manoppella tvoří trojici obrazů, které nevytvořila lidská ruka.

Obraz Panny Marie vyjadřuje to, co františkáni učili indiány o Bohorodičce. Panna Maria má podle indiánské tradice rozpuštěné vlasy, růžové šaty a přepásaný pas, znamenají pozhnaného stavu. Její modrý plášť posetý hvězdami, které jsou seřazeny podle konstelace hvězd v den a nad místem zjevení, vypovídají o tom, že je Královnou nebes.

To mělo za následek, že se indiáni nechávali křtít po milionech, a proto v dnešním Mexiku, které má 120 miliónů obyvatel, tvoří 65 % indiáni, kteří můžou žít svobodně. Kdežto v Severní Americe dodnes žijí v rezervacích. Mexiko je po Brazílii druhou největší katolickou zemí světa, kde se ke katolické víře hlásí přes 80 % obyvatel.

Zájezdem nás provázal kněz Martin Mojžíš, měli jsme tak možnost každodenní účasti na mši svaté sloužené na různých místech této velké země. Kromě Guadalupe jsme navštívili centrum Mexico City, hlavní náměstí Zócalo, kterému dominuje Metropolitní katedrála, dále náměstí Tří kultur (aztécké, koloniální a moderní) s katedrálou, ve které byl údajně pokřtěn Juan Diego. Pochopitelně jsme nemohli vynechat Teotihuacán, mayské pyramidy Slunce a Měsíce se zbytky původních paláců. V místě naleziště stříbra jsme navštívili malebné horské městečko Taxco a také město Puebla, památku UNESCO,

se zachovalou koloniální architekturou, majestátní centrální katedrálou a dalšími 70 kostely. Po namáhavém putování v horce jsme měli možnost relaxace u Tichého oceánu v Acapulcu, odkud jsme se přesunuli zpět do Mexico City, kde jsme před odjezdem na letiště strávili poslední hodiny u Panny Marie.

Alžběta a Bohumír Janečkoví

Co to znamená „Jít do Galileje“

Takový je Pán: vyznačuje nové stezky na cestách našich porážek

Ženy s údivem naslouchají slovům anděla v Ježíšově hrobce: „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného. Byl vzkříšen, není tady.“ A posléze výzvu: „Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte.“ Přijměme také my tuto výzvu – velikonoční výzvu – a pojďme do Galileje, kam nás předešel vzkříšený Pán.

Co to ale znamená „jít do Galileje“? Jít do Galileje znamená především začít znovu. Pro učedníky to znamená návrat do místa, kde je poprvé Pán vyhledal a povolal k následování. Od oné chvíle zanechali síť a šli za Ježíšem, naslouchali jeho kázání a viděli zázraky, které konal. Přestože s ním stále pobývali, plně mu neporozuměli, často nechápali jeho slova a před křížem utekli, nechali ho samotného. Navzdory tomuto selhání jde vzkříšený Pán ještě jednou před nimi do Galileje, jde tedy napřed a opětovně, neúnavně je volá, aby ho následovali.

Zmrtvýchvstalý jim říká: „Pokračujme tam, kde jsme začali. Začneme znovu. Chci, abyste znovu byli se mnou, navzdory a proti veškerému nezdaru.“

Toto je první velikonoční zpráva, kterou bych vám chtěl předat: vždy je možné znovu začít, protože v nás vždy existuje nový život, který se Bohu daří odstartovat nehladě na všechny naše neúspěchy. On jde neustále napřed – jak v kříži utrpení, zármutku a smrti, tak ve slávě života, který vstává z mrtvých, příběhu, který se mění v naději, která se opětovně rodí. V tomto měsíci vnímáme,

že vzkříšený Pán nás zve, abychom začali znovu a nikdy neztráceli naději. Byl vzkříšen a nepřestává nás udivovat.

To je tedy druhá velikonoční zpráva: víra není repertoárem z minulosti, Ježíš není překonanou osobností. Žije tady a teď. Kráčí s tebou každý den, v situaci, kterou prožíváš, ve zkoušce, jíž procházíš, ve snech, které nosíš v nitru. Otevírá nové cesty tam, kde zdánlivě nejsou, podněcuje tě, abys šel proti proudu – proti nářkům a přesvědčení, že „to už tady bylo“. I když se vše zdá ztraceno, prosím, otevři se s úžasem jeho novosti a uvidíš, že tě překvapí. Zmrtvýchvstalý nás žádá, abychom se vydali do našeho všedního života.

Ježíš začal své poslání právě odtud a hlásal těm, kdo jen s námahou pokračují v každodenním životě, lidem vyřazeným, křehkým a chudým, aby se stal tváří a přítomností Boha, který vytrvale hledá malomyslné

či ztracené, který se vydává na samou mez bytí, protože v jeho očích nikdo není poslední a vyřazený.

Jsou to cesty, kterými denně kráčíme, nároží našich měst a vesnic, na která nás Pán předchází a kde se zpřítomňuje právě v životech kolemjdoucích. Denně sdílí s námi čas, domov, práci, námahu a naději. Vzkříšený Ježíš nás miluje a vchází do každé situace našeho života. Je přítomen v srdci světa a vyzývá také nás, abychom překonali bariéry, zvítězili nad předsudky, přistupovali s úctou k lidem, kteří žijí vedle nás, a tak odkryli milost každodennosti. Rozpoznejme Ježíše v našich Galileách, v životě všedních dní. Spolu s ním se život změní, protože přes

všechny porážky, zlo, násilí, utrpení a smrt on, Zmrtvýchvstalý, žije a řídí dějiny.

Sestro, bratře, jestliže neseš v srdci temnotu, den, v němž dosud nezačalo svítat, pohřbené světlo, zmařený sen, jdi, otevři s úžasem srdce velikonoční zvěsti: „Nelekej se, vstal z mrtvých! Čeká na tebe v Galileji.“

Tvá očekávání budou naplněna, slzy osušeny, naděje přemůže tvůj strach, protože víš, že Pán jde stále před tebou, vždy kráčí napřed. Vždy nás ubezpečuje „Já jsem s vámi až do skonání světa.“

z promluvy papeže Františka

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Utrpení

Proč? Proč je ve světě bolest a utrpení? Proč trpím právě já?

Každý z nás si už tolikrát za život tuto otázku položil – sám za sebe a snad ještě víc za druhé. Zdá se, že svět je plný bolesti, utrpení a smrti. Kde je Bůh dobrý, spravedlivý, milosrdný? Zvláště, když se snažím být dobrým a věřícím!

Stejně se ptal i spravedlivý Job z židovského národa. Je jeho utrpení trestem za hříchy, jak mu předhazovali přátelé? Další osud Jobův však ukázal, že utrpením jej Bůh jen zkoušel. Odměnou mu pak bylo nabytí opětovného zdraví, majetku, požehnání i přátelství s Bohem.

V evangeliích se pak můžeme dočíst, jak řeší problém nemoci a utrpení Ježíš Kristus. Mnohé, kteří k němu přišli, uzdravil z jejich nemocí tělesných i duševních. Za svého

krátkého působení uzdravil snad tisíce lidí, ale sám si od utrpení nepomohl. Nechal se zbičovat a vláčet křížovou cestou, nechal si ubližovat i vysmívat a nakonec umřel bolestnou smrtí na kříži. A nepomohl ani svým nejbližším. Srdce jeho matky Marie bylo probodeno sedmým mečem bolesti, všichni apoštolové, až na jednoho, zemřeli mučednickou smrtí. Miliony nevinně umučených jeho vyznavačů zemřeli za dva tisíce let rukama vrahů, ve válkách, v koncentračních táborech. Není jednoznačně pravdou, že utrpení vždy přivádí k Bohu. Pravdou také je, že utrpení od Boha odvádí...

Velká svěřice Terezie od Ježíše si také postěžovala, jak velice trpí. A přece byla právě v té době Bohem snad nejmilovanější

bytostí. Z toho můžeme vidět, že utrpení musí mít nějakou vykupující sílu, hodnotu, kterou člověk získává mnohem více než zdraví a život.

Jestliže někdo nevěří v Boha spravedlivého, jestliže nevěří ve věčný život, pak stojí ve dnech bolestného navštívení bezradný, bez útěchy, beze světla. Utrpení se takovému člověku zdá být bezvýhodné a bezúčelné. Ano, bez víry v posmrtný život a konečnou, věčnou spravedlnost nepochopíme ani neodplacené zlo zde na zemi, ani smysl utrpení.

Cesta z úzkosti a beznaděje k útěše a životu je už vyzkoušena: prošel ji sám Bůh, který navěky „oblékl“ naše tělo. Nezkomplikoval si ji hříchem, jako my zato si ji dobrovolně ztížil křížem, který jsme měli nést my. Jak útěšná jsou slova Mojžíšova k vyvolenému národu, která platí i pro nás: „Sám Hospodin

půjde před tebou, bude s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě. Neboj se a neděs!“

Není těžké v Boha věřit, dokud se člověku dobře daří. Pravá víra se však osvědčuje teprve, když je zkoušena, ve chvílích, kdy se zdá, jako by Bůh na člověka zapomněl, jako by ani nebyl... Víra je úsilí pokládat Boha za dobrého Otce, i když se někdy zdá, že se o člověka nestará, víra je snaha nalézt smysl toho, co zdánlivě smysl nemá, víra je přesvědčení o Boží prozřetelnosti.

V klidných a tichých dnech, kdy se nám dobře vede, bychom si měli zvyknout mluvit s Bohem vřele a celou duší se modlit, abychom mu v utrpení, dokázali říci, jakou tiseň prožíváme a jak toužíme po jeho pomoci, abychom mohli zaslechnout: „Neboj se, jen věř!“

o. Antonín Pospíšil

VZDĚLÁVÁME SE

Řeholní život v České republice Řád menších bratří kapucínů

Milí přátelé,

v tomto díle si představíme další skupinu řeholních řádů, a to žebravé řády. Pravidelní čtenáři si možná matně vzpomenou, že jsme tuto skupinu řádů ji „načali“ v čísle 1/2021, kdy jsme si představili jeden z neznámějších žebravých řádů – františkány. V tomto díle tedy budeme pokračovat dalším známým řádem, který vznikl jako odnož františkánů. Tentokrát si představíme kapucíny.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Kapucíny řadíme mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řády, které se zřekly vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i společenství jako celku (řádu). Na rozdíl od nežebravých řádů **nedis-**

ponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů a jsou závislé na **vlastní práci a darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století.

Vznik a rozvoj

Řád menších bratří kapucínů (OFM Cap.) je nejmladší františkánskou větví. Vznikl uvnitř tzv. františkánské observance v Itálii v rámci reformního hnutí směřujícího k obnově původní přísnosti. U jeho zrodu stáli tři františkánští bratři: P. Matouš z Bascia, P. Rafael z Fossombrone a bratr Ludvík z Fossombrone. Družina kolem nich se nejdříve nazývala Bratři menší poustevníci. Byla schválena papežskou bulou „Religiosis zelus“ z 3. července 1528. Poprvé byli úředně nazváni „kapucíny“ (podle kapuce na hábitu) v papežském breve z 12. ledna 1535. Až do roku 1619 podléhali pravomoci generálního ministra konventuálů - minoritů. Dne 23. ledna 1619 papež Pavel V. povýšil hnutí na řád s vlastním generálním ministrem.

Do českých zemí přišli kapucíni z Itálie pod vedením svatého Vavřince z Brindisi v roce 1599 a roku 1600 začali s výstavbou kláštera a kostela na Hradčanech v Praze. V Brně založili klášter roku 1606 a v Olomouci roku 1614. V době josefinského rušení klášterů měli u nás kapucíni 30 domů. Téměř všechny vznikly v 17. století. V roce 1673 byla vytvořena samostatná českomoravská provincie. Kromě několika desítek let v 18. století (tehdy bylo vždy okolo deseti bratří na území carského Ruska a na Kavkaze) nepůsobili čeští kapucíni mimo území českého státu. Do roku 1950 vykonávali bratři duchovní službu v kostelích (kázání, svátost smíření), dále v ženské věznicí v Řepích u Prahy a ve věznicích v Olomouci a Brně, ve vojenské věznicí vedle Lorety, v nemocnici u Alžbětinek a na centrálním hřbitově v Brně. Dále konali lidové misie a obnovy ve farnostech. Při zrušení řádu v roce 1950 bylo u nás 22 kapucínských klášterů. V době totality poskytovali kapucíni duchovní cvičení pro kněze a řeholní sestry a působili ve farní správě.

Organizační struktura

Kapucínský řád má centrální vedení. Nejvyšší představený je generální ministr se sídlem v Římě. Dále se řád člení na provincie, viceprovincie, komisariáty, kustodie a misijní oblasti. V čele provincie stojí ministr provinciál, ostatní menší organizační celky podléhají buď přímo generálnímu ministru, nebo provinčnímu představenému. Do provincie patří určitý počet domů. Představeným domu je kvardián. Sídlem provinciála Českomoravské provincie je klášter v Praze na Hradčanech.

Charakteristika

Řád kapucínů je řád bratří, z nichž někteří jsou kněžími. Podobně jako ostatní františkánské řády se nezaměřuje na určitý druh apoštolátu nebo činnosti. Podle řehole a vzoru svatého Františka má věrně naplňovat ideál apoštolského života podle evangelia. To znamená na prvním místě živou misijní činnost mezi nekřesťany i mezi křesťany.

Činnost

Řád menších bratří kapucínů nyní působí v naší zemi v Praze na Hradčanech a na náměstí Republiky, v Sušici, v Brně a v Olomouci. Bratři duchovně doprovázejí několik komunit řeholních sester, různá společenství Sekulárního františkánského řádu a společenství mládeže. Také se věnují zpovídání, duchovnímu doprovázení jednotlivců i práci v nemocnicích. Dále je to práce s lidmi na okraji společnosti, překladatelská a publikační činnost a příležitostné působení ve sdělovacích prostředcích.

Řeholní oděv

Řeholní šat kapucínů tvoří hnědá kutna, přepásaná provazovým cingulem, na kterém visí velký dřevěný růženec. Typická je dlouhá

špičatá kapuce. Šat doplňuje plášť z jednoho kusu látky stejné barvy jako hábit, který volně splývá z ramen a je zapínán jen pod bradou.

Přijímání nových členů a formace

Do řádu může být přijat jen dostatečně fyzicky i duševně zdravý kandidát, ochotný plnit závazky společného života v poslušnosti, chudobě a čistotě. Kandidáty do řádu přijímá a o jejich schopnostech pro řádový život rozhoduje ministr provinciál, který se o tom radí se svými poradci, definity. Trvání kandidatury není stanoveno, ale má být dost dlouhé, aby se kandidát seznámil s řádem a řád mohl poznat povahu i schopnosti uchazeče. Noviciát trvá jeden rok, po něm bratr skládá časné sliby na tři

roky, které je možno prodlužovat ještě po další tři roky. Potom řádová komunita posoudí jeho schopnosti a bratr se rozhodne buď složit věčné sliby, nebo řád opustit.

O tomto řádu by nám jistě více mohli povědět náš farník Jožinek Cyril Komosný, jenž je kapucínem a který pobývá v klášteře v Praze na náměstí republiky.

Kláštéry u nás

Provincie kapucínů v ČR - Loretánské náměstí, Praha I - Hradčany
Klášter kapucínů Praha - Nové Město, Na Poříčí (u náměstí republiky)
Klášter kapucínů Brno, Kapucínské náměstí
Klášter kapucínů Olomouc, Kapucínská ulice
Klášter kapucínů Sušice, Dlouhoveská ulice
Více o řádu se dozvíte na www.kapucini.cz.

*zpracováno na základě knihy
Řeholní život v českých zemích
Petr Martínek*

PRO MANŽELE

Podobenství o marnotratném otci

Plýtvání životem spočívá v lásce, kterou jsme nedokázali dát, ve schopnostech, které jsme nedokázali správně využít, v sobecké opatrnosti, která nám bránila riskovat a která nás chtěla ušetřit zklamání.

Kousek od posledního domu zastavilo luxusní auto. Světlo uvnitř ozářilo ostře řezanou mužskou tvář. Přestože se stmívalo, jeho oči kryly elegantní sluneční brýle. Sáhl do kapsy a vytáhl list papíru. Tam, kde byl list složený, se už místy protrhal. Opatrně

list narovnal a začal číst slova, která už znal dávno z paměti:

Otče,
končí jedna etapa mého života. Odchá-
zím, abych se naučil žít nezávisle na Tobě,

na Tvých radách a na Tvých penězích.

Nevěřím, že svět je tak tvrdý, jak říkáš. Nevěřím, že lidé jsou tak zlí, jak říkáš. Nevěřím, že všechno získá ten, kdo má nejvíc peněz a nevěřím, že Bůh není.

Když jsem byl malý a chtěl jsem si s Tebou hrát, neměl jsi čas. Když jsem se bál tmy, smál ses mi, že jsem strašpytel. Když jsem se v noci budil hrůzou, nedovolil jsi mamince, aby mi nechala rozsvícenou lampičku.

Objal jsi mě někdy? Políbil jsi mě někdy? Nevzpomínám si. Když jsem si stěžoval, že mi spolužáci ubližují, řekl jsi, že se mám prát. Když jsem řekl, že to neumím a že to ani nechci umět, řekl jsi, že nejsem Tvůj syn.

Zajímaly tě jenom moje výsledky. Držel jsi mě v šachu svými penězi. Maminku jsi vyšťval svým egoismem. Tvá milenka Tě nemiluje. Její děti se Tě bojí. Tví podřízení Tě nenávidí a přátele nemáš.

Přesto jsi mi dal to nejcennější, dar života. A já Ti za něj děkuji.

Vím, že jsi to se mnou myslel dobře, ale dělal jsi to špatně.

Tvůj otec byl stejně tvrdý, jako jsi Ty.

Ale já nechci, aby moje děti jednou trpěly stejně jako já. Proto odcházím za dívkou, která by se Ti nelíbila, protože nemá ani ambice, ani majetek, ale která mě naučila milovat a která jednou naučí milovat i naše děti.

Je to jen Tvoje volba, jestli chceš zůstat až do smrti sám, nebo jestli chceš najít místo, kde Tvé srdce roztaje. Budeš nám kdykoli vítán.

Tvůj syn

Muž složil list papíru. Vystoupil z auta, sundal si brýle, promnul oči, naučeným pohybem přihladil padnoucí oblek a odhodlaně vykročil. Prošel brankou a zaklepal na dveře. Uslyšel štěkot psa, dětské hlásky a pak se dveře otevřely.

Na prahu stál jeho syn, tak nepodobný a tak blízký zároveň. Usmál se a řekl: „Já jsem věděl, že jednou přijdeš, tati. Vítej doma.“ A oba muži se poprvé v životě objali.

-autor neznámý-

Vysoko u nebes - dvě vesmírné lodi se setkaly a letěly kus cesty spolu. Tiskové agentury celého světa chrlily stále nové podrobnosti. A toto setkání u nebe bylo zapsáno do tisíce knih na zemi.

V té chvíli na zemi - na zablácené cestě vyšel otec vstříc svému zbloudilému synu. Tiskové agentury celého světa mlčely. A toto setkání na zemi bylo zapsáno do Knihy života na nebi.

připravila M. Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

**Jiří Reinsberg: Probíhejte Jeruzalém a sviťte
Nakl. Česká křesťanská akademie,
100 stran**

ÚRYVEK:

Popel mluví: Kdysi jsem byl žár: život, láska, vášeň - teď jsem popel.

Kdysi jsem byl zeleným stromem - nyní jsem popel.

Kdysi jsem byl silným lvem - teď jsem popel.

Kdysi jsem byl hrdým člověkem - nyní jsem popel.

Kdysi jsem koval plány o budoucnosti - teď jsem popel.

Kdysi jsem bydlel v domě, nosil šaty, jezdil autem, slavil narozeniny - nyní jsem popel.

Kdysi jsem byl někdo - byl jsem milován, pozdravován, ve vážnosti, byl jsem tázán o radu, byl nepostradatelný, nenahraditelný, nezbytný - teď jsem popel. Nikdy jsem nepovažoval za možné, že budu popelem a teď si myslím, že jsem byl popelem vždy, jenom jsem si myslel, že jsem víc.

Na to odpovídá Bůh: Záleží od žáru. Jaký jsi byl jako žár? Byl jsi jako láska, která se rozdává, která rozpíná své ruce jako na kříži? Nebo jsi byl jako láska, která žije samotná ve svém já?

Když přijímáš kříž z popela, tak myslí na to, že jsi prach a v prach se obrátíš. Ale žár lásky, která vychází z kříže, tě postaví na nohy a vzbudí k životu.

Jistě jste se někdy v životě nemohli vyrovnat s radostí, která byla tak silná a působící, že jste málem ztratili dech, a buď jste se rozplakali, nebo rozesmáli, podle toho, co je u vás na objednávku. Jako když bylo velké očekávání, že prasknu při maturitě. A maturoval jsem s vyznamenáním. (To neříkám proto, abych se vytahoval, ale abych vylíčil situaci.)

Zrovna něco takového se děje ve velikonocním ránu. První, komu to vyrazilo dech, byli vojáci. Hlídal tam, očumovali, nikde nic, a najednou odletí kámen od hrobu. Jdou se kouknout, co je, a hrob prázdný! Byl zapečetěný. A objevila se bytost, která s ním trhla, a teď co dělat? Oni to nebyli schopni ubrzdit. Byl to průšvih. Odvalit

kámen od hrobu je těžkým problémem velké spousty lidí. Kdyby přijali, že Ježíš v tom hrobě už není, museli by přiznat spoustu věcí, což některým lidem jde na nervy, protože by museli změnit smýšlení a život. A to se jim nechce.

To je totiž nejrevolučnější bod v našem životě. Jestliže se nám to podaří, tak jsme svůj život vyhráli.

G. Orwell: Zvířecí statek Nakl. Albatros, 130 stran

Zvířecí statek (někdy též Farma zvířat) ukazuje formou bajky vztahy mezi lidmi. V příběhu se objevuje skupinka zvířat, která se vzbouří a vyžene lidi z farmy, na které žije, a vede ji sama. Jejich vláda se však postupně zvrhne v teror a tyranii. Tato kniha je jedním z nejznámějších děl literatury 20. století.

PRO DĚTI:

Petra Štarková, Veronika Šporclová: Největší nemehlo pod sluncem Nakl. Albatros, 96 stran

Bára si připadá jako největší nemehlo pod sluncem. Jenže co s tím, když ji všechno padá z ruky? Dokáže neobratná holka, které se nic nedaří a která zakopne i na rovné podlaze, prožít parádní prázdniny, a navíc se úplně sama postarat o dědečka i všechna jeho zvířata? Každý z nás má někdy pocit, že je nešikovný. Někdo se tak ale cítí pořád. Bářiny ruce i nohy jsou neobratné, a i když se snaží, změnit to moc nejde. Přesto je Bára ale skvělá holka a kamarádka.

připravila M. Červenková

Bible Youversion Jak vyhrát válku ve vlastní hlavě

Začnu větou, kterou startuje i plán: „Náš život se vždy ubírá směrem našich nejsilnějších myšlenek. To, co si myslíme, utváří to, kým jsme.“ Často se ptám: Jaké jsou mé myšlenky? Jak ovlivňují můj vztah s Bohem, s přáteli? Jak se rozhodovat a jak nepodléhat nekvalitním myšlenkám? Plán shrnuje asi nejdůležitější duchovní boj. Boj s vlastní hlavou. S vlastními myšlenkami a pokušeními. Které myšlenky a touhy mě odvádějí od Boha?

Doporučuji si celý plán projít. Já nabízím pouze otázky a základní myšlenky. Nástroje a praktiky, které sám autor v plánu uvádí, zde zmíněny nejsou. Je to z toho důvodu, že by vydaly na celou knížku.

Ježíš a ďábel

První den plánu nám autor představuje souboj pokušitele s Ježíšem. Všichni známe příběh, jak se Ježíš postí 40 dní. Jeho začátek, průběh i konec. Musíme si zde uvědomit, že ďábel vyzývá Ježíše dělat něco, co není součástí Božího plánu. Tohle dělá ďábel i s námi. Ježíš odhaluje lež, kterou mu ďábel přináší. Ví, že když podlehne pokušení, stane se symbolem hříchu, jakým byli Adam a Eva, jakým jsme my. Ježíš však lež odstraňuje a nahrazuje ji pravdou. Pravdou Božího slova. Abychom i my nahrazovali pokušení a lež pravdou, musíme bedlivě studovat Písmo a bránit se stejnými argumenty, jak to dělal Ježíš. Jaké aktivity mi pomohou dosáhnout Boží pravdy?

Problém předsevzetí

Známe to všichni. Dáme si předsevzetí na dobu postní, do nového roku nebo jen tak mimoděk, protože už máme dost svého chování. Která předsevzetí však vydrží dlouho? Jak často se necháme strhnout k pohodlnosti. Kde je tedy problém? Trávím moc času na mobilu, tak to omezím. Budu jíst zdravě a cvičit! Celý rok budu čist každé ráno Bibli apod. Je to chybný manévr. Autor sám říká, že musíme hledat samotný kořen problému. Když mě například štvě strom na zahradě, neuseknu mu jenom větvičku, ale „vyrvu ho i s kořeny“. My však usekneme jenom větvičku místo celého stromu. A ona znovu naroste. Takhle je to pořád dokola. Jedna stoická myšlenka všechno hezky shrnuje: „Řeku nejsnáze překročíš u jejího kořene.“

Nedávno vyšel článek na webu www.jesuit.cz, který pojednává o obvyklé otázce, kterou si pokládáme před dobou postní. „Co bych měl v době postní dělat?“ Nejprve se však máme zaměřit na vlastní touhy. „Co vlastně chceme?“ A prosit o Boží milost. Místo, abych ráno vstal a modlil se, vezmu automaticky mobil do ruky a první, co vidím, je ikonka aplikace Instagram. Neomlouvám si pak vynechání ranní modlitby slovy: „Dneska nemám čas, musím do školy, do práce?“ Kde je tedy kořen mého problému?

Přerámování myšlenek s Pavlem

Každý máme své touhy. Svě plány. Známe to dobře. Něco si naplánujeme, ale ono to nevyjde. Jak často nás napadají myšlenky vzdát to? Že za to může Bůh?

Poslední důležitou myšlenkou je přerámo-
vání. Všichni známe apoštola Pavla. Jeho
velká touha byla jít kázat evangelium do Říma
a udělat průlom do dějin křesťanství! Když
však do Říma dorazil, tak v okovech a místo
ulice dostal chladnou celu. Pavla to jistě roz-
hodilo. Mohl říct, že modlitba nefunguje a že
po dlouhých nocích mučení toho má dost.
Když, Pane jsi, tak něco dělej. Pavel však říká
úplně odlišnou věc:

„Chtěl bych, bratři, abyste věděli, že to,
co mě potkalo, přispělo spíše k prospěchu
evangelia. Celý palác i všichni ostatní tu vědí,
že jsem vězněn pro Krista. Mé okovy dodaly
mnoha sourozencům v Pánu jistotu, takže teď
káží Slovo mnohem směleji a beze strachu.“

Pavel se oddává naplno Božímu plánu!
Nevadí, že jeho plán selhal. Bůh má pro něj
připravený jiný a Pavel mu naprosto věří!
Jedna z významnějších stoických myšlenek
říká: Zaměřte se na to, co máte pod kontrolou.
To ostatní máte přijímat tak, jak se to děje.

Jaké plány nevyšly? A jak jsem je přerámo-
val? Není potřeba se na to podívat s novou
perspektivou?

Pán Ježíš je tu pro každého z nás. Má s kaž-
dým skvělý plán. Stojí každý den při nás. My se
ale necháváme ovlivňovat často malichernými
myšlenkami. Myšlenkami na nejistou budouc-
nost, na pokušení nebo na bezvýznamné jiné
„bohy“. Jak se mohu kvalitně připravit na Ve-
likonoce? Jak nezakrhnout ve vztahu s Bohem,
ale přijímat jeho Ducha, jeho dary?

Zdroje:

- Jak vyhrát válku ve vlastní hlavě – Craig
Groeschel - plán naleznete v aplikaci Bible
Youversion

- Malá kniha Stoicismu – Jonas Salzgeber

- Bible

- „Čeho bych se měl v postní době vzdát?“ – to
není dobrá úvodní otázka ([http://www.jesuit.
cz/clanek.php?id=3046](http://www.jesuit.cz/clanek.php?id=3046))

připravil Z. Sklenský

Schola Juvenes

Než se zcela rozloučíme se zimním ob-
dobím, rádi bychom ještě zavzpomínali, co
jsme v něm zažili. V pátek 23. 12. 2022, kdy
Štědrý den už klepal na dveře, jsme se již od
rána snažili šířit lásku a radost, tak jak to k Vá-
nocům patří. V průběhu dne jsme navštívili
několik našich starších občanů se záměrem
popřát jim požehnané svátky a celý další rok,
roznést betlémské světlo a zpěvem koled je
i nás naladit na čas vánoční. Stihli jsme také
doprovodit žehnání nového betléma, který
vyrobili žáci ze zdejší základní umělecké
školy. Prožili jsme požehnaný den, který byl
velkým potěšením i pro nás samotné.

V lednu nás poté čekal Tříkrálový benefiční
koncert, na němž jsme vystoupili společně

s křesťanskou kapelou Adorare. Celý vý-
těžek, ve výši 81 tisíc, putoval na výstavbu
nového stacionáře Vlaštovka v Hodoníně,
který se stará o klienty s těžkým a středně
těžkým kombinovaným mentálním a fyzickým
postižením a s autismem. Velké poděkování
patří všem, kteří se na konání koncertu
jakýmkoliv způsobem podíleli, a také vám,
štědrým dárcům. V únoru a březnu jsme vedli
prvopáteční adorace a také křížovou cestu
za mír na Ukrajině. V blízké době je plánován
„Víkend pro Lisabon“ za Celosvětové setkání
mládeže, které bychom vám již nyní chtěli
svěřit do modliteb.

připravila L. Horáková

Víkend pro Lisabon

5.KVĚTNA – PRVOPÁTEČNÍ ADORACE

7.KVĚTNA – DESÁTÁ MŠE SVATÁ

S ÚMYSLEM LETOŠNÍCH SVĚTOVÝCH DNŮ
MLÁDEŽE V LISABONU

Kostel sv. Václava v Dolních Bojanovicích

**PŘIJĎTE SPOLEČNĚ S NÁMI POPROSIT O POŽEHNANÉ
PROŽITÍ SETKÁNÍ A ZÁROVEŇ TAK PŘIJMOUT
PODĚKOVÁNÍ ZA VAŠE FINANČNÍ DARY.**

**Schola Juvenes
a účastníci setkání z naší farnosti**

Národní pochod pro život

aby každé počaté dítě mohlo dostat šanci

Praha / sobota / 15. 4. 2023

11:00 Pražský hrad – mše svatá v katedrále 13:00 Klášter – program pro děti i dospělé
14:30 Pochod pro život centrem Prahy na Václavské náměstí

pochodprozivot.cz

Nemám co na sebe

**Spíše by mělo zaznít, ne-
vím, co na sebe!**

Setkává se tím snad každý, častěji ženy, ale i muži. I když máme plnou skříň, nevíme, co si vzít na sebe. Co si obléknout do kostela? Je svátek? Hodí se tmavé šaty? Není ta sukně moc krátká? Mám si vzít kalhoty? Toto tričko je asi těsné, toto má příliš úzká ramínka. A co roztrhané džiny nebo žabky? Vždyť je tam vedro.

Řešily tento problém i naše babičky a stařenky? Také nevěděly, co na sebe? Stále populárnější jsou pořady a články o vaření a pečení z dob našich babiček. Jak se staraly o domácnost, sbíraly bylinky, čistily skvrny. Nechme se inspirovat tím, jak se naše stařenky oblékaly.

Zeptala jsem se bojanovské pamětnice

Jak se dřív oblékalo?

Dřív bylo oblečení striktně rozdělené na nedělu, všední den a pracovní.

Pracovní oblečení bylo obvykle hodně obnošené. To, co už se nehodilo na všední den, anebo to, co se zdědilo.

Oblečení na všední den bylo tmavší, málo zdobené. Modrá zástěra, barevná

vlékla se celá, ale uvázala si jen čistou zástěru. Do kostela v jupce s krátkým rukávem nechodily. Jupku si žena svlékla jenom při práci na poli, měla pod ní plátěnou košilku s krátkým rukávem.

Nedělní oblečení bylo více zdobené. Podle toho, jak byla žena chudá nebo bohatá, ale také zručná. Ženy šily, vyšivaly, později si šátky nechávaly malovat. Na trhu se daly koupit různé látky, většinou bavlněné „molečkové, sometové, tabulové“. Také kupovaly různé krajky, porty, hedvábné šátky. V neděli se nosilo více spodniček a ženy musely mít na různé příležitosti světlé a tmavé oblečení. Nedělní oblečení se nosilo jenom v neděli nebo na velké svátky a slavnosti.

jupka a sukně, šátek. Jupka se později nosila i s krátkým rukávem. Takto žena vařila, uklízela, šla do kostela, do obchodu nebo na trh. Když se při práci ušpinila, nepře-

A jak to bylo s barvami?

Po Vánocích, v mezidobí, chodily ženy v bílém šátku, ale když začala doba postní, uvázaly černý šátek a oblékly tmavé oblečení. Výjimkou byla jen slavnost 25. 3. Zvěstování Panny Marie. To se ženy oblékly slavnostně, i když byl půst. Těšily se na Bílou sobotu. Večer býval obvykle průvod dědinů. Po dlouhé postní době se ženy znovu oblékly do světlých šatů a bílého šátku. Děcka po zimě povrostly, tak měly nové šaty nebo boty. Pokud ovšem

nezdědily něco po starším sourozenci. Celou dobu velikonoční nosily ženy bílý šátek a světlé oblečení. Na velké slavnosti jako je Boží Tělo, Božské Srdce, Hody šla svobodná děvčata v plném kroji a ostatní v nejlepších šatech, jaké kdo měl. Výjimkou bylo hodové pondělí a slavnost Všech svatých. To bývá pobožnost na hřbitově a chodí se v tmavém šátku. V adventní době uvázaly ženy znovu tmavý šátek. Slavnostně se oblékly až na Hod Boží vánoční.

Co byste poradila dnešním ženám ohledně tolik diskutovaného odhalování?

Myslím, že je to v dnešní době těžké. Dříve žena po svatbě uvázala šátek a jupku odložila, jen když ji nikdo neviděl. Co bylo dříve velmi neslušné, dnes je normální. Zamyslete se, co by vašemu oblečení asi řekla vaše babička nebo stařenka? Šortky a tričko si oblečte k vodě, ale do kostela ne. Mějte úctu ke starším lidem, ale hlavně k Bohu.

Děkujeme za zajímavé odpovědi

V měsíci březnu prožil o. Petr duchovní obnovu v klášteře trapistů Caldey Island

PRO ZASMÁNÍ

Paní katechetka chtěla dětem vysvětlit, co je zázrak. Ptá se: „Když pokrývač spadne ze střechy a nic se mu nestane, co je to?“

„Náhoda,“ odpoví Jeník.

„A když druhý den zase spadne ze střechy a opět se mu nic nestane, co je to?“

„Štěstí“ odpoví zase Jeník.

„A když ze střechy spadne i třetí den a nic se mu nestane?“

„Zvyk,“ na to Jeník.

Přede mší svatou vede pan farář křížovou cestu. U pátého zastavení příběhne Honzík Nováku, že pan farář má jít zaopatřit jejich babičku. Kněz tedy předá vedení křížové cesty kostelníkovi a odejde. Babička Nováková se zřejmě měla z čeho zpovídat, protože se tam kněz dlouho zdržel. Cestou zpět již silně pochybuje, že farníci budou ještě čekat. Určitě se již rozešli domů. Pro jistotu však nahlédne do kostela, a co vidí: Lavice plné lidí a před oltářem kostelník s křížkem ruce a říká: „46. zastavení. Šimon z Cyreny si bere Veroniku“.

Martin stojí před cukrárnou a dívá se dovnitř.

„Co tu, prosím tě, děláš?“ ptá se ho kamarád.

„Bojuju.“

„A s čím bojuješ?“ žasne kamarád.

„S pokušením.“

Přijde Karkulka s košíčkem plným dobrot k babičce. Ta jí otevře a povídá: „Tos nemusela, Karkulko, já už jsem si objednala pizzu.“

„Nechceš se zvednout?“ ptá se starší paní malého Lojzy. „Ani ne! Vy byste mi na to místo sedla!“

„Slyšela jsem, že váš syn studuje na univerzitě. Co z něho bude, až skončí?“ ptá se známá paní Novákové.

„Obávám se, že důchodce.“

Pračlověk vyčítá svému synovi známky na vysvědčení: „Tu trojku z lovu chápu, jsi ještě malý, ale jak můžeš mít čtyřku z dějepisu, když to má jen jednu stranu?“

Cestička

Ahoj děvčata a kluci,

prožíváme největší svátky roku, kdy si připomínáme, že Kristus za nás zemřel na kříži a třetího dne vstal z mrtvých. Tím nám připravil cestu do Božího království. I my, podobně jako Ježíš, někdy prohráváme, ale i prohra může znamenat vítězství – o tom si můžete přečíst v následujícím příběhu:

Bambus

V jedné nádherné zahradě rostl velkolepě vyhlížející bambus. Pán zahrady ho měl rád víc než kterýkoli jiný strom. Bambus rok od roku sílil a rostl do krásy. Dobře věděl, že ho pán má rád, a proto byl šťastný.

Jednou pán přišel ke svému milovanému bambusu a řekl: „Milý bambuse, potřebuji tě.“

Nádherný strom pocítil, že nadešla chvíle, pro kterou vyrostl, a s velkou radostí v hlase prohlásil: „Jsem připravený, pane. Udělej se mnou, co chceš.“ Pánův hlas zněl vážně: „Abych tě mohl použít, musím tě porazit.“

Bambus se vyděsil: „Pane, ty mě chceš porazit? Vždyť jsem nejkrásnější strom ve tvé zahradě? Ne, prosím tě, ne! Využij mě pro své potěšení, pane, ale neporažej mě.“

„Milý bambuse,“ pokračoval pán, „jestliže tě neporazím, nebudu tě moci ani použít.“ V zahradě se rozhostilo naprosté ticho. I vitr přestal vát. Bambus pomalu sklonil svou nádhernou korunu a zašeptal: „Pane, jestli mě nemůžeš použít, aniž bys mě porazil, tak mě poraz.“

„Můj milý,“ řekl ještě pán, „nejenže tě musím porazit, ale musím ti také ořezat větve a listy.“

„Pane, měj se mnou slitování. Znič mou krásu, ale nech mi větve a listy.“

„Když je neořežu, nemůžu tě použít.“

Slunce si zakrylo tvář, motýl vystrašeně odlétl. Bambus se roztřásl a slabým hlasem řekl: „Pane, ořež je.“

„Můj milý, musím s tebou udělat ještě něco. Musím tě rozseknout napůl a vytrhnout ti srdce. Jinak bych tě nemohl použít.“

Bambus se sklonil k zemi a zašeptal: „Pane, rozsekní mě a trhej.“

Tak pán zahrady porazil bambus, odřezal větve a listy, rozsekl ho a vytrhl mu srdce. Pak ho odnesl na místo, kde ze země tryskal pramen, poblíž polí, která trpěla suchem. Jemně připevni jeden konec milovaného bambusu k prameni a druhý namířil na vyschlá pole.

Průzračná chladná čerstvá voda se vydala tělem bambusu až k polím, na kterých byla zaseta rýže, a přinesla výbornou úrodu. Tak se bambus stal velkým požehnáním, i když byl poražen a zničen.

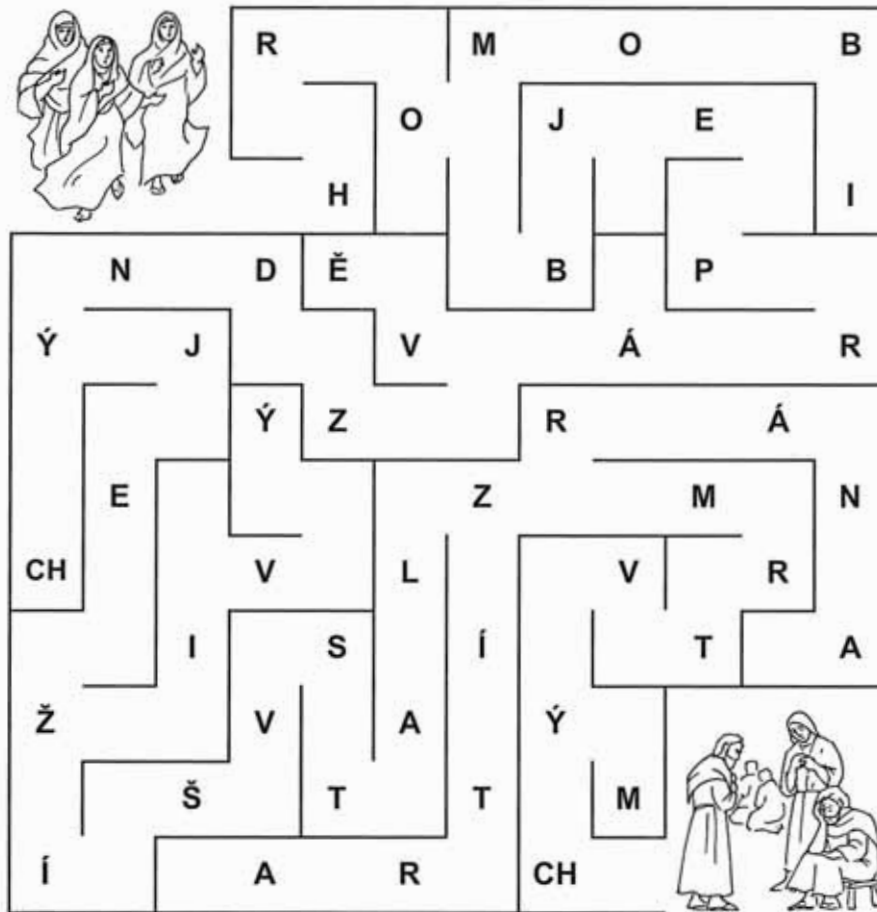
Když byl ještě nádherným stromem, žil jen pro sebe a radoval se ze své krásy. Poražený, zraněný a znetvořený se stal prostředkem, jímž pán zavlažoval své království.

*Z knihy Další příběhy pro potěchu duše
Bruno Ferrero*

Nečekaná zpráva

První den po sobotě šly za úsvitu tři ženy k Ježíšovu hrobu, aby pomazaly jeho tělo vonnými mastmi a oleji. U hrobu se však stalo něco nečekaného! Se strachem i velkou radostí to ženy běžely oznámit apoštolům.

Najdi cestu bludištěm, která dovede ženy k apoštolům. Z písmen na cestě získáš tajenku. Jakou zprávu chtěly ženy apoštolům sdělit?

Tajenka

Z FARNÍ KRONIKY - ROK 2022

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Janek Petr Herka, Marika Mrkvová, Matyáš Václav Opluštěl, Dominik Topenčík, Magdalena Horáková, Dominik Petr Řehák, Isabella Eleanor Hurley, Vít Redek, Michal Chranček, Tamara Janů, Terezie Červenková, František Seják, Mia Marie Mrkvová, Amálie Celestýna Herková, Filip Jan Janáček, Viktorie Fučíková, Linda Marie Bačová, Richard Štěpán Bílík, Sophie Esmé Příkazská, Stela Hesková, Robert Čevela, Štěpán Červenka, Dorota Komosná, Lilly Rebeka Večeřová, Marie Gromusová, David Vojtišek, Lada Josefa Esterková, Abraham Jakub Norton, František Krátký, Aneta Mráková, Štěpán Dvořáček, Ella Anežka Skočiková, Karolína Josefa Forgácsová, Monika Marie Blahová, Samuel Turek, Ladislav Vojáček, David Kůrečka a Nela Marie Rajchmanová

V Josefově: Matheus Marban Camacho a Radka Pospíšilová (dospělá)

Pokřtěných bylo celkem 40.

LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Dominik Peřko + Barbora Filípková

Radek Jaitner + Petra Bílíková

Jaroslav Petřík + Markéta Sopková

Lukáš Koplík + Michaela Ištvánková

František Pospíšil + Květoslava Huspeninová (v Josefově)

Celkem přijalo svátost manželství 5 párů.

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI:

Blažena Blahová, Marie Dobšíčková, Miloslava Bravencová, Josefa Blahová, Anna Herková, Jan Komosný, Štěpán Salajka, Hedvika Vymyslická, František Fanyn Krša, Pavel Janáč, Vojtěch Fatěna, Vojtěch Vymyslický, Josefa Plecáková, Anežka Zemánková, Manfred Möse, Rudolf Kurka, Josef Skoumal, Petr Lekavý, Marie Lelková a Drahomíra Bílková

v Josefově: Bohumil Kocman, František Koliba

Bylo pochováno 12 mužů a 10 žen.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu a krácení článků
Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice